

רוֹסָה ואָמָה עֵבְרוּ לְדִירַת מֵרְתֵף מֵתַחַת לְסִפְרֵייהַ הַצִּיבוֹרִית
שֶׁל אֵינְגוֹט.

"נִחְמַד פֶּה," אָמְרָה אֵמָא. "הַכּוֹל יִהְיֶה בְּסֹדֵר."

רוֹסָה שֵׁתְקָה. הִיא שֵׁתְקָה בְּקוֹל רֵם. רוֹסָה לֹא הִתְרַשְׁמָה
מִדִּירַת הַמֵּרְתֵף, אוֹ מִהַסְפְּרֵייהַ שֶׁמַּעֲלֶיהָ, אוֹ מִהַעֵיִירָה אֵינְגוֹט
כּוֹלָה. הִיא הִתְגַּעְגְּעָה לְבֵית הַיֶּשֶׁן שֶׁלֶּהֵן בְּעִיר. הִיא הִתְגַּעְגְּעָה
לְחִלּוֹנוֹת. הִיא הִתְגַּעְגְּעָה לְהַשְׁקִיף דֶּרֶךְ הַחִלּוֹנוֹת וּלְרֵאוֹת
מִקוֹם שֶׁהוּא לֹא אֵינְגוֹט.

הַחֹדֵר הַחֹדֵשׁ שֶׁלָּהּ הָיָה גְדוֹל יוֹתֵר מִהֵשֶׁן, אֲבָל בְּלִי חִלּוֹן
שֶׁמִּשְׁקִיף עַל נוֹף הוּא בְּכָל זֹאת נִרְאָה קֶטָן יוֹתֵר. מִיִּשְׁהוּ
נִיסָה לְתַקֵּן אֶת זֶה, הַתְּקִין מִשְׁקוֹף לְחִלּוֹן מְדוּמָה וְצִיֵּיר נוֹפִים
מִקְסִימִים שֶׁל יַעֲרוֹת וְאִגְמִים עַל קִיר הַגֶּבֶס.

רוֹסָה סִגְרָה וִילּוֹנוֹת אֲמִיתִיִּים עַל הַנוֹף הַמְזוּיָף.

זֶה לֹא הַבֵּית שֶׁלָּהּ. הִיא יִכּוֹלָה לְפָרוֹק אֶת הַדְּבָרִים שֶׁלָּהּ
וּלְפֹזֵר אוֹתָם, אֲבָל זֶה לֹא יִהְיֶה אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה לְבֵית. זֶה
סֵתֵם חֹדֵר תַּת־קֶרְקַעִי שֶׁהִיא בְּמִקְרָה תְּקוּעָה בּוֹ, כְּמוֹ רוּחַ
רְפָאִים שֶׁרוֹדֶפֶת אוֹתוֹ.

רוֹסָה חֹזְרָה לְסִלּוֹן. גַּם שֵׁם הִיא לֹא מִצָּאָה סִימְנֵי חַיִּים
רְבִים. אֵמָא שִׁכְבָה שְׁרוּעָה עַל הַסֶּפֶה, שֶׁהוּצְבָה בְּמִקוֹם לֹא
נֹחַ. הִיא חִסְמָה אֶת הַדֶּרֶךְ לְמִטְבַּח. רוֹסָה רִצְתָה לְדַחֹף
אוֹתָהּ לְמִקוֹמָה הַרְאוּי, אֲבָל מִקוֹמָה הַרְאוּי הִיא בְּעִיר, בְּדִירַתֵן
הַיֶּשֶׁנָּה, בְּצִמּוּד לְסִפְרֵייהַ הַמֵּרְכֹזִית הַעֲנֻקִית. רוֹסָה לֹא הִיתָה
מִסּוּגֶלֶת לְדַחֹף אוֹתָהּ כָּל כֵּךְ רַחוּק. הִיא לֹא הִיתָה מִסּוּגֶלֶת

אפילו לדחוף אותה שלא תחסום את הדרך למטבח, כי אמא שלה נרדמה עליה.

אמא נראתה מובסת. היא גם נראתה נינוחה בתבוסתה, וזה היה גרוע יותר.

רוֹסָה טיפסה מעל אמה, שהמשיכה לישון – או לפחות העמידה פנים שהיא ישנה – ויצאה מהדירה. היא לא לקחה את חגורת הכלים שלה. היא אפילו לא ידעה איפה היא. אבל זה לא היה חשוב. לא כאן.

היא עלתה לסייר בספרייה הציבורית של אינגוט.

בניין ישן וחביב. רוֹסָה עצמה עיניים והריחה את הריח המוכר, המאובק והישן של ספרים ישנים שקיבלו זמן לחשוב. לאחר מכן פקחה את עיניה והניחה לעצמה לשוטט לפינות מוזרות ולגומחות חריגות. זה הביא אותה עד מהרה למקום שבו לא היתה אמורה להיות.

"פה זה מדור אוספים מיוחדים, חמודה," אמרה אישה עם שיער דליל, כפפות לבנות וגבות תוקפניות. "כאן מחזיקים מפות, רשומות היסטוריות וספרים ממש ישנים. את צריכה רשות כדי להיכנס לכאן. את צריכה לחתום על הטופס שפה בקלסר. ולילדים אסור להיכנס בכלל, גם אם הם חותמים על הטופס שבקלסר. אגף הילדים הוא מעבר לדלת ההיא, לאורך המסדרון ובפינה הרחוקה. בבקשה אל תיגעו בשום דבר בדרך לשם." לקולה היה טעם של דבש שטפטפו אותו על תפוח חמוץ. "אני גרה כאן," אמרה רוֹסָה. היא לא רצתה שזה יהיה נכון, אבל זה היה נכון, והרגיז אותה שהיא צריכה להסביר את זה. "בדיוק היום עברנו. אמא שלי היא מומחית הפיוס החדשה." ספרנים מומחי פיוס תמיד גרו בתוך הספריות שלהם, או לפחות ליד הספריות שלהם. הם היו חייבים להיות זמינים בכל שעה.

"אה," אמרה הספרנית הזרה. עכשיו היא טרחה ליצור קשר עין. "אני מבינה. אם כי כלל לא ברור לי מדוע מומחית מוערכת כל כך בחרה לעבוד כאן, באינגוט." "היא פשוט היתה זקוקה לשינוי," אמרה רוֹסָה. השתיקה נמתחה ונמתחה.

"אה," אמרה הספרנית לבסוף. "אז בסדר. שלום. ברוכה הבאה. אני גברת ג'יליניפ. נעים מאוד. אבל בבקשה אל תעברי בחלק הזה של האוסף. לא בלי כפפות." גברת ג'יליניפ הסתלקה בלי לטרוח לברר מה שמה של רוֹסָה. לאחר מכן השגיחה על רוֹסָה בזווית עינה כדי לוודא שהיא לא נוגעת באף אחת מהמפות. זה גרם לרוֹסָה לרצות לגעת במפות. היא רצתה לקפוץ מעלה ומטה על ערימה גדולה של מפות. אבל היא לא עשתה זאת. במקום זאת ניסתה לצאת דרך מדרגות לולייניות בפינת החדר. "לא שם!" אמרה גברת ג'יליניפ בחדות. לאחר מכן נשמה עמוק וניסתה להיות מנומסת יותר. "בבקשה לעולם אל תעלי לשם." "למה לא?" שאלה רוֹסָה.

"כי אין שם כלום. וזה לא בטיחותי. כל המדרגות עלולות להתמוטט. ואז האגודה ההיסטורית תכעס עלייך. חוץ מזה, כנראה תשברי את שתי הרגליים. ספרי ילדים זה בכיוון ההוא." רוֹסָה הסתובבה והלכה לכיוון ההוא. היא עברה באגף הילדים. היו בו יותר בובות בד מאובקות ומפחידות בעלות עיני זכוכית מאשר ספרים, ולכן היא עזבה כדי לסייר בשאר חללי הספרייה החדשה שלה. היא שמה לב לכל המקומות שבהם היו מתכנסים רפאים, רוחות, בבואות, צללים, נשמות החיים ונשמות המתים אילו הבניין הזה ניצב בכל מקום שאינו אינגוט. היא איתרה את כל הדברים הקטנים שככל הנראה היו מעליבים אותם או מרגיזים אותם, או גורמים להם

לפצוח בהתקף יללות בין מדפי הספרים בשעות הקטנות של הלילה, אילו זו היתה כל ספרייה אחרת בכל עיירה אחרת. אינגוט לא היתה רדופה. אינגוט היתה המקום הלא־רדוף היחיד שרוֹסָה שמעה עליו מימיה. הספרייה הציבורית של אינגוט לא היתה זקוקה למומחית לפיוס. לא היה לה מה לפייס – חוץ מאשר את רוֹסָה.

היא נעה, לא מפויסת, בין מדפי הספרייה עד שמצאה את השירותים הציבוריים. כל אביזרי הכיורים בפנים היו מנחשת, ממורקים במקומות מסוימים ומוכתמים בירוק באחרים. מתחת לכל מראה היה מדף קטן, בדיוק כמו שאמור להיות למראות תמיד, אבל המדפים היו ריקים. בלי מטבעות. בלי חלוקי אבן. בלי בדלי נרות. נר היה מועיל במיוחד. רוחות יכולות להשתמש בנרות כדי לנוח, או כדי לעבור בין הגבולות. נרות דולקים יכולים גם להעלים ריחות לא נעימים, ובשירותים הספציפיים האלה זה היה עוזר.

רוֹסָה שטפה את ידיה. לאחר מכן הוציאה אבן קטנה מכיסה והניחה אותה על מדף המראה. זו היתה דרך מכובדת להודות למראה – ולכל דבר שעשוי לארוב בתוך מראה. זו גם היתה דרך לברך לשלום קרובי משפחה שמתו.

"היי אבא," היא אמרה, אף־על־פי שהוא לא היה שם. נערה בלונדינית פתחה את דלת השירותים. היא נעצה ברוֹסָה מבט מוזר. רוֹסָה התעלמה ממנה ויצאה מהשירותים. היה לה צורך לצאת מהבניין. היא חצתה במהירות את חלל הכניסה וחלפה כמעט בריצה על פני דיוקן של גבר עם שפם ארוך ומסולסל – בְּרֵתֹלֹמִיּוֹ תִיאֹסֹפֶרְאס בְּרוֹן, מייסד העיירה אינגוט. עיניו המצוירות של מר בְּרוֹן צפו אל המרחק בחשיבות עצמית. הן לא עקבו אחרי רוֹסָה כשמהרה החוצה. היא יצאה בלי חגורת הכלים שלה, בלי גפרורים, גיר

או מלח, בלי שום הוכחה למקצוע של משפחתה חוץ מאבן קטנה נוספת בכיסה וקמע נחושת קטן של קַטְלִינָה דֶה אַראוסו, הספרנית הפטרונית של רוֹסָה, על צווארה. הקמע היה תליון שהציג את דה אראוסו אוחות בחרב מעל לכתובת הלטינית MEMENTO MORTUIS – "זכרו את המתים".
באבן לא היה שום דבר מיוחד.

התחושה של יציאה מהבניין בלי חגורת הכלים שלה עוררה בה אי נחת. רוֹסָה יצאה בכל זאת. היא ישבה על מדרגות הספרייה והחליטה שהיא כועסת. ההחלטה מצאה חן בעיניה, אף שידעה שאין בסיס לכעס. אלא שעצב האט אותה. הוא גרם לאוויר כמו להסמיך עד שקשה היה לנוע בו והוא הכביד על ריאותיה. כעס, לעומת זאת, היה דלק שהיא היתה יכולה להשתמש בו כדי לזרוז את תנועתה. היא העדיפה לכעוס – על אמא בגלל המעבר, ובגלל שהסכימה לקבל תפקיד שלא באמת היתה נחוצה בו, ובגלל שחיפשה נתק כה חד וקשה מעבודתן האמיתית. היא העדיפה לכעוס גם על אינגוט ועל הריקנות המזורה והלא טבעית שלה מכל נפש שאינה נפש חיה. לכן החליטה לכעוס.

העיירה נפרשה לנגד עיניה. מכאן אפשר היה לראות את רובה. בתים ישנים הצטופפו זה אל זה, חלקם במצב טוב ואחרים רעועים ומתקלפים. הרים הקיפו את אינגוט מכל עבריה כמו דופנות של קערה או דלי.

למרגלות ההרים הבזיק לרגע אור ירוק עז. רוֹסָה נעצה מבט בנקודה שבה היה ההבזק הירוק ונעלם. ואז הגיח אל המדרכה אביר עטוי שריון מלא, ורוֹסָה העבירה את מבטה אליו.

ג'ספר לבש את תלבושת נושא הכלים שלו וצעד בעקבות אביו אל מתחם הפסטיבל. הוא היה מעדיף ללבוש סתם חולצה קצרה וג'ינס, ולהחליף לתלבושת היוטה האופנתית הזאת רק אחרי שיגיעו, אבל אבא של ג'ספר אהב לשוטט ברחבי העיירה בשריון מלא - פרסומת מהלכת, מדברת ופומבית מאוד לפסטיבל הרֶנְסֶנס.

ג'ספר לא נהנה להתהלך כמו פרסומת מתקופה אחרת, אבל אביו כן. מאוד. האישי עמד זקוף ותפס סביבו מרחב כשהלך, ושריונו קרקש כדורבנות במגפי בוקרים. הוא משך אליו את כל המבטים. ג'ספר נע בצלו, רדף את צעדיו, והיה לגמרי שלם עם העובדה שאבירים מקבלים יותר תשומת לב מנושאי כליהם.

ילדה הגיחה אליהם בריצה ממדרגות הספרייה. ג'ספר לא זיהה אותה, אם כי היא נראתה בערך בת גילו - אחת-עשרה, מאז יום שלישי האחרון. הוא הכיר את כל בני האחת-עשרה האחרים באינגוט. אותה הוא לא הכיר. אבל היה נדמה שהיא מזהה את שניהם.

אביו של ג'ספר נעצר והסיר את קסדתו. "כיצד נוכל לשרת אותך?" הוא שאל. קולו היה תוף בס עם מבטא בריטי מזויף. הוא הגה כל מילה כפעמימה שנועדה להגיע רחוק, צליל שאפשר לחוש בעצמות הפנים. ג'ספר לא התקשה לשמוע את קול אביו משום מקום בביתם הגדול. הוא חדר דרך קירות, דלתות ואוזניות.

הבעת הפליאה והזיהוי של הילדה התנקזה ממנה באחת.
"אתה לא רוח רפאים," היא אמרה באכזבה גלויה.
"אני לא," הסכים אבא. "אינגוט לא מפורסמת ברוחות
שרודפות אותה. אני מגלם את סר מוריֶאן, האביר השחור
מחצרו ומשולחנו של ארתור. נושא הכלים שלי ואני היינו
בדרכנו אל פסטיבל הרנסנס - החגיגה הגדולה והמרהיבה
ביותר מסוגה בעולם."
ג'ספר נופף. סר אבא הוציא עלון והושיט אותו ביד אחת
עטויה כסיית שריון.

הילדה לא לקחה את העלון. היא שילבה זרועות ובחנה
אותו בביקורתיות. "המלך ארתור חי במאה החמישית - אם
הוא חי בכלל. סביר שלא. התלבושת שלך נראית כמו משהו
מהמאה החמש־עשרה בערך."

אוי לא, חשב ג'ספר. לא עוד פעם. הם עוד לא הגיעו
אל הפסטיבל, ואבא כבר נקלע לוויכוח דקדקני על פרטים
היסטוריים עם זרה מוחלטת. ההורים של ג'ספר בילו את כל
הבוקר בוויכוח על המילה העתיקה "caddis", ואם פירושה
קורי עכביש או מוך מהטבור. כך או כך, זהו חומר שרופאים
נהגו להשתמש בו בחבישת פצעים קטנים, כדי לעצור את
הדימום. עד כאן היתה הסכמה בין שני ההורים. אבל הם
עדיין הקפיצו כל הבוקר מעל שולחן המטבח תיאוריות
שלמות על מוך וקורים. אמא כמעט איחרה לטקס הפתיחה
של הפסטיבל - ואמא היתה המלכה, אסור לה לאחר. ג'ספר
ניסה לשכנע את אביו האבירי לדלג על הצעדה שלהם
ברחבי העיירה, אבל אבא התעקש. "עלינו לעורר את
אפילו שכולם כבר ידעו. הפסטיבל היה עסק ענקי, וגם פחות
או יותר הדבר היחידי שקרה בעיירה הזאת.

סר אבא גיחך, מתענג על הפקפוק בדיוק ההיסטורי של תלבושתו. "הבחנה טובה. ובבירור מבוססת על קריאה נרחבת."

"כל החיים גרתי בספריות," אמרה הילדה. "וקראתי על האביר השחור שקשר אנשים לעצים, אבל מעולם..."
"אבל מעולם לא שמעת על אביר שחור?" השלים אבא. שיניו המחייכות הבהיקו לעומת עורו הכהה. אבא נהג להשתמש במשחת שיניים להלבנה מיוחדת.

התחלנו, חשב ג'ספר. הוא מת על החלק הזה.
"ניכר שנחשפת רק לגרסאות מקוצרות של המעשיות הארתוריאניות. סר מוריֶאן היה בנו של אביר אנגלי גיבור ושל גבירה מורית מצפון אפריקה. מעשי הגבורה שלו מתועדים היטב. במאה החמש-עשרה. כל מי שמסוגלת לזהות את גיל השריון שלי בקלילות כזאת צריכה להתלוות אלינו, ולפיכך מוענק לך כרטיס הכניסה הזה במתנה, לשימושך."
הוא צירף כרטיס לעלון והושיט שוב את ידו. היא היססה ואז לקחה את שניהם.

סר אבא חבש את קסדתו והמשיך לצעוד לאורך המדרכה. ג'ספר והילדה הלכו אחריו. הם חצו את רחוב מיינ ופנו דרומה בדרך איֶזְבֶּל, אל מתחם הפסטיבל.

"היי," אמר ג'ספר בלי המבטא שיאמץ בהמשך.

"היי," אמרה הילדה. "איך קוראים לך?"

"ג'ספר שְבֵלִיָּה. ולך?"

"רוֹסָה רָאמוֹנָה דִיאָס. בדיוק עברנו לגור כאן."

"בספרייה?"

"כן," אמרה רוֹסָה. "במרתף של הספרייה. אין לנו חלונות. אני די בטוחה שזה מנוגד לתקן למבנה מגורים. לדירות אמורים להיות חלונות. אולי אצליח לאלץ אותם להעביר

אותנו למקום אחר." היא חילצה מכיסה אבן קטנה והפכה בה בקצות אצבעותיה.

"זה דווקא בניין חביב," אמר ג'ספר, רק כדי לומר משהו נחמד. "אבל אין שם מספיק קומיקס. או מדע בדיוני. איך זה שתמיד גרת בספריות?"

"אמא שלי היא אֶתְנָה דִּיאָס." היא עצרה רגע והסתכלה בו. אולי הוא היה אמור לזהות את השם. הוא לא זיהה. "המומחית לפיוס."
"אה," הוא אמר.

"המומחית לפיוס רוחות," היא הבהירה.

בבת אחת התעוררה בג'ספר סקרנות עזה. עד לאותו רגע הוא שאל שאלות רק כדי לקיים שיחה, אבל עכשיו הוא שאל כי ממש רצה לדעת. "אמא שלך ציידת רוחות?"
רוֹסָה נאנחה. "לא. כלומר כן, היא כן. והיא הכי טובה מכולם. פשוט 'ציד' זו לא המילה הנכונה."

"אבל היא מגרשת רוחות, נכון?"

"לא!" אמרה רוֹסָה, בקול רם מספיק שֶׁר מוריאן עצר לרגע ושלח אליהם מבט. היא הנמיכה את קולה. "לא גירוש. אף פעם לא גירוש. אפשר לומר שההפך. רוחות רודפות לא מסתלקות ככה סתם. או לפחות זה לא אמור לקרות."

היה ברור שהנושא עורר בה מצוקה. כדאי שאפסיק לשאול על זה, חשב ג'ספר. כשאנשים עברו לגור באינגוט, הם לא נטו לדבר על הסיבות שהביאו אותם לכאן. לרוב זה היה קשור לאיזו רוח רודפת, כזאת שהם ממש לא רצו להתעמת איתה, אז במקום זה הם עברו לגור במקום נטול רוחות.

אבל הוא לא התאפק ובכל זאת שאל. "אז מה אמא שלך עשתה אם היא לא צדה ולא גירשה?"

"פייסה. הרגיעה רוחות אם הן היו מוטרדות. הפגינה כלפיהן כבוד כדי שלא יתרגזו. הסיחה את דעתן של הגרועות באמת, ומצאה להן מקום מתאים. את הרוחות הדליקות, למשל, היא פשוט שיכנה באח. אבל היא בשום אופן לא גירשה אותן. ספריות צריכות להיות רדופות."

"למה?" שאל ג'ספר.

רוֹסָה לא היתה בטוחה איך לענות, כי עבורה זה היה מובן מאליה.

"רוחות נמצאות בכל מקום, בדרך כלל," היא אמרה. "אם כי יכול להיות שלא תשים לב אליהן עד שתרגיז אותן. אבל רדיפות פשוט נוטות להצטבר במקומות מסוימים. והמקומות האלה צריכים מומחי פיוס זמינים."

"כמו ספריות."

"כן. כמו ספריות. בכל פעם שאתה פותח ספר ישן אתה קורא אותו ביחד עם כל האחרים שקראו את אותו ספר לפניך. ככה זה אמור להיות. רדיפות לא נגמרות. רוחות לעולם לא מסתלקות וזהו."

"חוץ מאשר כאן," ציין ג'ספר.

"חוץ מאשר כאן," נאנחה רוֹסָה. קודם מילותיה התגלגלו מפיה בזו אחר זו, אבל כעת היא האטה לגמרי והתעסקה עם האבן שבידה. "אז אמא תטפל כאן רק בהשאלות הבין-ספרייתיות. כל הספרים שאנשים מתלוננים עליהם. אלה שהם חושבים שרדופים מדי. הספרים יעברו כאן כדי לעבור טיהור מהרדיפה. לעבור חיטוי. וזה נורא. זה בכלל לא אמור להיות אפשרי. אבל אמא תוודא שזה יקרה בכל זאת. זה התפקיד היחיד שלה עכשיו. כל ספרייה חייבת מומחה – גם אם אין בה רוחות. למה אין? למה אין רוחות באינגוט?"

"פשוט אין," אמר ג'ספר. "אני לא יודע למה. אף אחד לא יודע."

שניהם הלכו זמן־מה בשתיקה והקשיבו לשריון של סר מוריאן נוקש, נוקש, נוקש לפנייהם. רוֹסָה הסתכלה סביבה. "נחמד פה," היא אמרה במאמץ. "העיירה נראית... נוחה.

ביתית. לא יוצאת מגדר הרגיל. בתוך גדר הרגיל." הם הגיעו לקצה העיירה. לא נדרש זמן רב להגיע לשם. "הפסטיבל נערך שם," אמר ג'ספר והצביע לימין. "את יכולה כבר לראות את השערים וקצת מהביתנים. וזה הבית שלי, בכיוון השני." הוא הצביע שמאלה.

שלט עץ מגולף וצבוע בצורת סוס היה תלוי מעל תיבת הדואר בקצה דרך הגישה.

"אתה גר בחוות סוסים?" שאלה רוֹסָה.

"כן," אמר ג'ספר.

"תמיד חשבתי שהמילים 'חוה' ו'סוסים' נשמעות מוזר ביחד. כאילו שסוסים הם צמחים ומגדלים יכול שלהם מהאדמה."

"בטח, זה נכון," ג'ספר המשיך בצחוק. "סוסים בוקעים מתוך דלעות. לא ידעת? זאת הסיבה שמגלפים דלעות באוקטובר. כי צריך לשחרר מתוכן את כל הסוסים הקטנים." "הגיוני," אמרה רוֹסָה. אז השתתקה.

"למה באמת מגלפים דלעות?" הוא שאל, מפני שהיה

ברור שהיא יודעת.

"כדי לספק מקלט חמים לרוחות נודדות," היא אמרה. "הן יכולות לנוח בתוך עששיות, או לעבור דרך הנרות למקום אחר."

סר אבא הוביל אותם מעבר לשולי הדרך וחצה קטע ארוך של מגרש חניה לא סלול ומכוסה עשב. בקרבת מקום אורחי

הפסטיבל יצאו ממכוניות ונכנסו לתחפושות. סָר אבא עצר לעזור לזוג הורים לחלץ מהבוץ עגלת ילדים בצורת חדי־קרן. לאחר מכן השתלב בתוך זרם האנשים שנהר לעבר שערי הפסטיבל. הוא נופף וקרא ברכות נלהבות. הוא עצר לענות לשאלות הספקנים – שוב ושוב – והתעקש שאבירים מצפון אפריקה דווקא כן רכבו באגדות האבירים של אירופה. אני סָר מוריאן, הוא הכריז בכל צעד משוריין שצעד. יש לי מקום בהיסטוריה הזאת. והוא עשה כמיטב יכולתו להרחיב את המקום הזה כמה שיותר.

כל זה היה טוב ויפה, אבל ג'ספר עדיין הצטער שהוא לא יכול לעזור מרחוק ובסתר. הוא היה מעדיף להיות מאחורי הקלעים, נסתר וחשאי, ולא לעמוד באור הזרקורים – או אפילו לעמוד לצד הזרקור של אביו. אבל היה קיץ באינגוט, והקיץ היה זמן הפסטיבל. לנושא הכלים ג'ספר היה תפקיד לבצע. ועל כן הוא צעד עם רוֹסָה בעקבותיו של סָר מוריאן.